

T'est...

Cloc, cloc, cloc. Cada dia les mateixes passes a la mateixa hora, les dues menys cinc minuts, exacte. La meva mare fa ben ve dues hores que ha preparat el dinar per aquells desgraciats els qual s'afarten de menjar i de riure, com uns porcs. I jo mentre aquí, al celler, amagat entre dues grans botes de vi esperant que, a les tres en punt, quan els soldats fan la migdiada, la meva mare em baixi les sobralles fredes d'aquell dinar. Que trist.

Aquí a baix les hores passen lentes i els dies són eterns i, per aquest motiu, et busques passatemp. Jo escric un diari amb la llum dels cigars que, cada dilluns, em porta el meu nebot d'amagades. Pobret, ell no sap que s'hi juga la vida.

6 de Febrer del 1940

Avui ha sigut un dia avorrit, com tots, no ha passat res de res, absolutament res. A les tres en punt ha baixat ma mare, avui toca sobres de lleties fredes com pedres. Després de dinar, m'he passat la tarda mirant per la finestra, tot semblava normal fins que he vist unes comes. I quines comes! Unes comes precioses, fines, blanques i acabades amb uns talons blau marí impressionants. Qui deuria ser aquella noia? Quina ràbia no poder parlar-hi!

12 de Febrer del 1940

No he pogut deixar de pensar en aquelles comes i en la propietària d'aquestes. Seria rosa, morena, castanya? Seria roja o feixista? Ai, que no en sigui de feixista que se'm trenca el cor! Aquelles comes només poden ser d'una deessa.

17 de Febrer del 1940

He tornat a veure-les! Bé, des de fa dies que no desenganxo el nas de la mosquitera i me n'he adonat que sempre passa al voltant de les quatre i sembla que es dirigeixi cap a l'església, però qui sap. Ja no tinc gana, ni fred, ni avorritament. Només tinc ganes de veure-la, parlar-hi, conèixer-la... Però és impossible, m'hi va la vida. I si és del bàndol contrari i em delata? Maleïda guerra i maleïda derrota.

4 de Març del 1940

S'ha acabat, n'estic fart d'estar aquí. No puc resistir-me a no xiular-li quan passa ni puc aguantar més aquesta intriga que m'està consumint. Avui, quan passi, la cridaré. Que em delati si vol! No m'importarà morir si puc veure, ni que sigui una vegada, el seu rostre.

5 de Març del 1940

Ahir vaig fer el pas, el millor pas de la meva vida. Es diu Eulàlia i té uns ulls marró fosc que enamoren. Té divuit anys, un menys que jo. I que n'és de guapa! I simpàtica, i alegre, però sobretot, és roja! Ens vam intercanviar quatre paraules, però avui m'ha promès que passarà a la nit, quan els soldats dormen per poder parlar més estona.

6 de Març del 1940

Avui ha vingut el meu nebot a portar-me el tabac i sort que ho ha fet, ja feia tres dies que se m'havia acabat. Ell té dotze anys, però com és amb l'únic noi amb el que puc parlar, li he explicat la conversa que vam tenir el dia anterior jo i l'Eulàlia i el millor de tot és que avui tornarà a passar per parlar.

20 de Març del 1940

L'Eulàlia i jo estem tan enamorats! Ve cada dia a parlar amb mi i avui li he explicat a ma mare. Ella no s'ho ha pres massa bé ja que diu que m'estic posant en perill innecessàriament, però no m'importa, l'estimo. Demà el soldats marxen a fer guàrdia a les muntanyes per vigilar que cap roig intenti escapar. Demà, l'Eulàlia i jo dormirem junts.

31 de Març del 1940

Des del dia que els soldat van marxar, l'Eulàlia s'ha quedat quasi cada nit amb mi. La seva família es pensa que està resant perquè s'acabi la pobresa i no sospiten de res. Com m'estimo l'Eulàlia! I quin cos més bonic que té! Les seves galtes vermelles, les seves cuixes, la seva esquena tan esvelta... Avui li demanaré la mà, vull que sigui ella la meva esposa.

6 de Maig del 1940

L'Eulàlia i jo portem dues setmanes de casats secretament i a ma mare li comença a caure bé la noia. Les coses comencen a rutllar, ara només falta poder sortir d'aquest amagatall sense perill de morir, però per això encara queda molt temps. Tot i això, estic molt content i, aquest celler trist i humit, ja no sembla tan trist ni tan humit. Uix, he sentit passes, però avui no he quedat amb l'Eulàlia. Més val que apagui el cigar i pari d'escriure.

11 de Maig del 1940

Fa tres dies que han arribat els soldats de les muntanyes i l'ambient torna a ser odiós. Avui, però, l'ambient està especialment estrany. Són les dues menys cinc minuts, i tot i que es senten les forquilles i els gabinets dels soldats, ningú parla, ningú riu. Què deu haver passat? He sentit unes veus, crec que m'han descobert, algú em deu haver delatat. Tot i això, com que no ho sé del cert, em quedaré aquí, amagat de la llum i de la vista de la gent, durant uns dies no fumaré i no veuré a l'Eulàlia, no faré cap senyal de vida.

13 de Maig del 1940

La meva mare ha baixat tota esverada, m'ha dit que haig de marxar ben lluny, que els soldats sospiten de que amaga a algú i que no tardaran a buscar pel celler. M'ha dit que m'ha deixat una maleteta feta darrera de l'armari petit de l'entrada i que, a les deu en punt, quan els soldats sopin, podré marxar cap al barranc i, a partir d'allí, hauré de caminar fins a la ciutat més propera on m'amagaran. I se n'ha anat a fer el dinar. Què voleu que us digui, jo no les tinc totes, tot i això, vull viure perquè vull tornar a veure l'Eulàlia. Acaben d'arribar els soldats, semblen enfadats i criden a ma mare, els deu haver passat alguna cosa. Ep! Un moment, parlen de mi! M'han descobert, ja és massa tard. Cloc, cloc, cloc, sento passes a les escales. És la meva fi. Eulàlia t'est...

Aina Navarro Bargalló

1r Premi Batxillerat